

Arrest

nr. 340 097 van 27 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 29 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 april 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 mei 2024 met nr. 306 053 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 13 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 24 november 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 november 2025.

Gelet op de beschikking van 18 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De Raad stelt vast dat, in voorliggende zaak, de in artikel 29 van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend gestelde termijn voor de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat is verstreken. De rechtstoestand van de verzoekende partij is hierdoor gewijzigd. Aangezien binnen deze termijn geen overdracht heeft plaatsgevonden, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 29.2 van voormelde verordening, immers bij de Belgische autoriteiten en mag de verzoekende partij voor de duur van het onderzoek van dit verzoek in België verblijven.

Nu België verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, blijkt niet dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing nog een nuttig effect kan sorteren en dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25).

Op 27 november 2025 diende de verwerende partij een verzoek tot horen in, waarbij zij aangaf te betwisten dat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van het door de verzoekende partij ingediende verzoek om internationale bescherming. Zij voegde hierbij een stuk waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 6 mei 2024 werd overgebracht naar Zwitserland. Het standpunt dat werd uiteengezet in de beschikking van 24 november 2025 dient derhalve te worden verlaten.

De Raad dient evenwel op te merken dat de *“beslissing tot weigering van verblijf”* in feite een beslissing is waarbij wordt vastgesteld welk land, volgens de regels die zijn bepaald in de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat door de verzoekende partij werd ingediend. De verwerende partij heeft, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in Zwitserland reeds een verzoek om internationale bescherming indiende, een terugnameverzoek aan de Zwitserse autoriteiten gericht. Deze autoriteiten hebben dit terugnameverzoek aanvaard. De verzoekende partij werd vervolgens, zoals blijkt uit een door de verwerende partij aangebrachte stuk, op 6 mei 2024 naar Zwitserland gebracht, zodat haar verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk zou kunnen worden behandeld. Het is in het belang van de verzoekende partij dat spoedig een standpunt wordt ingenomen inzake haar verzoek om internationale bescherming. Indien het door de verzoekende partij ingediende verzoek om internationale bescherming ondertussen werd ingewilligd door de Zwitserse autoriteiten, dan heeft zij uiteraard geen belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. De verwerende partij zou na een vernietiging van deze beslissing immers dienen vast te stellen dat het verzoek waarop deze beslissing een antwoord vormt reeds werd aanvaard. Indien de Zwitserse autoriteiten daarentegen het ingediende verzoek om internationale bescherming reeds afwezen dan kan ook niet worden geconcludeerd dat de verzoekende partij nog een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Ook in dat geval zal de verwerende partij namelijk dienen vast te stellen dat er geen verzoek dat een beslissing behoeft meer is. Ter terechtzitting gevraagd of de verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming in Zwitserland werd behandeld – wat, gelet op het feit dat zij reeds acht maanden in dat land is, aannemelijk is – stelt haar raadvrouw hier geen kennis van te hebben. Indien de Raad het belang bij een beroep, gelet op feitelijke wijzigingen in de situatie van de verzoekende partij, in vraag stelt dan komt het toe aan deze partij, die een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces dient te betonen, om de vereiste verduidelijkingen te verschaffen, zodat kan worden vastgesteld dat zij effectief nog doet blijken van een belang, zoals bepaald in artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In casu kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat zij effectief nog een actueel en zeker belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf.

Het staat verder niet ter discussie dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat ook werd opgenomen in de bestreden akte volledige uitvoering kreeg en dat de verzoekende partij dus geen belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden akte.

Het beroep tot nietigverklaring is, nu geen actueel belang wordt aangetoond, onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK